

BIBLIOTECĂ DIN NORD

Revista Liceului Teoretic „Mihail Sadoveanu”

IUNIE, 2014

Din sumar:

- ♦ **EDITORIAL:** Despre primăvară și alte întâmplări
- ♦ **RELIGIE:** Postul – exercițiu spiritual pentru atleții cei tineri ai credinței
- ♦ **SANATATEA, ÎNAINTE DE TOATE:** Controlul populației prin monoglutamatul de sodiu
- ♦ **PAGINA FOSTILOR ABSOLVENȚI:** actrița Camelia Paraschiv
- ♦ **EVENIMENT:** lansare de carte - *Poza de nuntă*, Mihai Niculiță

EDITORIAL

Despre primăvară și alte întâmplări

Primăvara aceasta a fost una deosebită din mai multe puncte de vedere. Primăvara aceasta a avut un început frumos, liniștit, de care sigur ne era dor. Când scriu liniștit, mă refer la starea pașnică cu care vremea meteorologică ne-a întâmpinat, fără ploi torențiale, grindină și alte îngrijorătoare fenomene, ce nu făceau decât să agite pământul și lumea de pe Pământ. Chiar dacă reînnoirea clasică a întregului țesut primăvăresc s-a extins în mai mulți parametri temporali, se pare că totul a devenit ca odinioară, chiar și mai bine.

Îmi amintesc cum în vacanța Paștelui am observat o creștere aproape nefizică a căpșunilor bunicii, înflorite într-un mod agresiv și o expansiune necontrolată. Ceea ce adevărește că soarele binevoitor de primăvară le-a priit. Iarba fragedă de sezon s-a înălțat văzând cu ochii, iar buruienile de pe straturi parcă își dădeau coate pentru locul fruntaș de lângă lalelele mamei. Liniștea din sat, ciripitul vioi al graurilor, buna dispoziție a naturii, culoarea vie a brazdelor răsturnate de pământ, pregătite să dea viață recoltei, nu m-au făcut să cred decât că în anul acesta Universul va ține cu noi, inspirând oamenilor pozitivismul necesar pentru un timp îndelugat fără de cusur. Emoțiile Sărbătorilor Pascale au năpădit populația României, începând de la juniorii de grădiniță, până la bătrânii cei simpatici. Odată cu apropierea lor, unii, de teapă mai mică sau mai mare, se preocupau ca viselor lor să devină realitate, ca simulările liceale să nu fi fost nimic pe lângă examenul vieții și ca notele simulative să nu le fi strivit speranța de a merge mai departe cu planul lor simplu și distractiv de a cuceri lumea. Alții, mai înaintați în grad, încercau să își ascundă îngrijorarea acută a trecerii timpului, limitându-se doar la gândurile din noaptea Învierii, cu privire la câte lumănări trebuie luate, la numărul mormintelor ce așteaptă să fie luminate, la locul unde vor șede în Biserică și la mult așteptata feliuță de miel de după o perioadă de purificare trupească și sufletească. Însă, spre surprinderea multora, se pare că nici tinerii nu s-au lăsat mai prejos. Prin tânăra lor voce și prin caracterul nerăbdător, într-un număr destul de mare, au dat oarecum startul Sfintei slujbe și, parcă, provocându-se pe ei înșiși, au rezistat până la ivirea zorilor. Totodată, răsăritul soarelui, pentru ei a însemnat începutul unor zile pline de distracție, fie la scrânciob, la picnic sau club.

SĂRBĂTORILE PRIMĂVERII

De Dragobete

Într-un mod indirect, an de an, natura ne arată că prin anotimpul de primăvară dorința și voința întotdeauna vor învinge niște valori negative impuse de partea opusă a Universului, unde “iarna ține loc de cald”. Încă o dată, primăvara este anotimpul care ne dovedește că lucrurile pot avea un început bun și un sfârșit mulțumitor, că speranța nu trebuie să moară decât ultima, iar visele trebuie urmate, indiferent de o presupusa greutate a lor.

Ursu Elena,

studentă Jurnalism, linia Engleză

Prilej de bucurie și bunăstare, Dragobetele este unul din cele mai frumoase obiceiuri străvechi ale poporului român. Astfel, 24 februarie însemna, pentru omul arhaic, începutul primăverii, ziua când natura se trezește, păsările își construiesc cuiburi, iar fetele nemăritate își găsesc perechea. Dragobetele are rădăcini foarte vechi, fiind sărbătorit chiar de pe timpul dacilor, după cum se precizează în volumul „Tradiții și obiceiuri românești”, coordonat de Editura Flacăra. Pentru daci, Dragobetele era o divinitate asemenea zeului Eros, la vechii greci, numiți și Năvalnicul sau Logodnicul Păsărilor. Este considerat echivalentul sărbătorii importante Vallentine's Day. În ziua de 24 februarie,

clasa a III-a de la Școala Sabasa și „Izvoarele Borcutului” au susținut un spectacol memorabil în sala căminului Cultural. Cântecul de dragoste ale copiilor, coordonați de învățătoarea Cristina Petrea, ne-au trimis într-o lume de început de secol. Cei mari au dansat, și-au făcut declarații în versuri, au cântat. Am văzut că Mădălina Lupu (XI - a) știe să toarcă, profesoara Alina Budăi a descurcat sculele la o vârtelniță, un băiat a cioplit o lingură, altul a ascuțit beschia. Celelalte fete au brodat și au împletit colțuni de lână. Băieții au venit cu coasa și cu furca de la polog.

Toți membrii ansamblului sunt frumoși, au talent actoricesc, iar ca dansatori, ce să mai zicem? Profesioniști. Ne-au plăcut că au umor, pot improviza cu ușurință și sunt spontani. Profesoara Marcela Bondar, Teodora și Dorel Ungureanu au fost vocaliștii șezătorilor. La sfârșit, am mâncat alivancă și am băut vin. Este atât de îndepărtat timpul pe care artiștii l-au scos la suprafață!

Membrii clubului de jurnalism

Ziua Femeii

În 1908, într-un incendiu dintr-o fabrică din New York, și-au pierdut viața numeroase muncitoare. Angajatele fabricii americane de textile au declanșat un protest față de condițiile de muncă, iar inițiativa lor a fost punctul de plecare pentru fixarea datei de 8 martie ca fiind “Ziua Internațională a Femeii”

În anul 1910, la Internaționala-Socialistă din Copenhaga, s-a hotărât ca o zi pe an să fie consacrată sărbătoririi pe plan internațional a femeii muncitoare, iar în 1977, Adunarea Generală a O.N.U a decis ca aceasta să fie 8 martie. În țările Europei Occidentale, această zi este asociată cu lupta femeii moderne pentru emancipare, o altă zi, în care este celebrată femeia, fiind ziua Mironosițelor (a treia zi după Sfintele Paști). Din Noul Testament, aflăm că Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov și Salomeea au venit la mormântul Domnului să-I ungă trupul cu miresme. Ele au fost anunțate de un înger că Iisus a înviat și au fost cuprinse de uimire și de frică. Între cele două sărbători, care au conotații diferite, se celebrează cea din 8 martie. Aspectul comercial al primei sărbători primează, în detrimentul sobrietății celei de a doua. Noroc de credincioșii care participă la slujba de duminică și au prilejul să asculte predici minunate și pline de învățăminte despre mamele și surorile noastre. Marele duhovnic Teofil Pîrîianul spunea: „Cine slujește lui Dumnezeu, ajunge în bucuria Împărăției, ajunge în Împărăția lui Dumnezeu.”

Oare ce este mai important: să primim flori și cadouri de 8 martie sau să intrăm în Împărăția Cerurilor?

Membrii clubului de jurnalism

ANCHETĂ

Lumea uitată a bunicilor

Am efectuat această anchetă în rândul unor bătrâni cu vârsta între 70-80 ani. Ei și-au petrecut copilăria în timpul regelui Carol al II-lea, au prins și cel de-al Doilea Război Mondial. Nu au fost foarte marcați de război, dar ce a urmat după naționalizarea din 1947, le-a rămas puternic întipărit în memorie. A fost perioada când pe Valea Bistriței s-au tăiat pădurile și s-au trimis în U.R.S.S, ca o așa-zisă datorie de război. Majoritatea bunicilor noștri au practicat plutăritul. Se câștiga foarte bine, dar munca era istovitoare. Se instaurase comunismul la noi în țară, iar bunii noștri au fost obligați să fie membri de partid. Era o perioadă rigidă din punct de

vedere ideologic, când toți se pândeau unii pe alții și se reclamau la partid. Cei „vinovați” erau muștrați sau dați afară din partid. Aceasta era ca o pată în întreaga lor existență. Puteau să nu-și găsească din această cauză un loc de muncă sau să fie dați afară din școli. Anii '70 au adus o perioadă de relaxare și o anumită libertate. Era bunăstare, era liniște, lumea se mai potolise în privința

reclamațiilor. Anii '80 s-au înăsprit pentru că Nicolae Ceaușescu a anunțat România că trebuie să plătească o datorie externă uriașă. Atunci au dispărut alimentele din magazine, totul se dădea pe cartelă, iar viața era din ce în ce mai grea. Ceaușescu a instaurat cultul personalității. Toate sărbătorile naționale îi erau lui închinat. Se stingeau luminile la ora 10 seara, iar programul TV avea 2 ore. Sâmbăta și duminica se puteau urmări emisiunile celebre : „Telenciclopedia”, „Din cartea naturii” a lui Alexandru Satmari, serialele „Daktari” și „Pistruiatul”. Erau urmărite concursurile „Steaua fără nume”, „Floarea din grădina”, „Slagăre în devenire”, „Crizantema de aur”. Artiștii care apăreau frecvent la televizor erau: Marina Scupra, Carmen Rădulescu, Elena Cârstea, Dida Drăgan, Dolănescu și Maria Ciobanu. La nunți se cântau manele ale formațiilor: „Azur”, „Generic”, „Albatros”.

Copiii erau șoimi ai patriei sau uteciști. Se începea ziua cu tricolorul, iar în pauza mare se făcea gimnastică. Un cântec des auzit era „Mulțumim din inima partidului”. Era obligatorie PTAP-ul. Se făcea practică în atelierele hărniciei. Era obligatoriu să se participe la concursul național „Cântarea României”. Se citeau revistele: „Luminița”, „Cutezători”, „Scânteia”, „România Liberă”, „Magazin”, „Flacăra”. Pentru că nu se găsea nimic în magazine, se făcea bișnița, cu produse aduse de la bulgari sau de la sârbi. Se bea nechezol, pentru că nu era cafea, „Frucola”, „Ci-Co”, „Brifcor”. Se cumpărau săpunurile „Cheia”, „Smarald”, „Azur”, apa de colonie „Cristal”, spray-urile „Magnolia”, „Gazel” și șamponurile „Urzica”

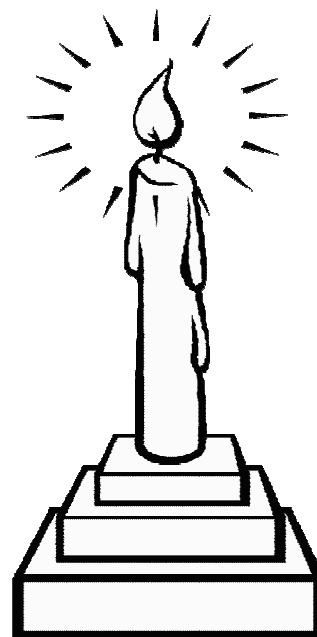
Deși existau atât de puține produse de cumpărat și viața era atât de simplă, bătrânii ne-au spus că se mulțumeau cu cât aveau și că singurul lor scop era să-și crească copii, în bun simț. Ei spun că se punea mare preț pe învățătură și pe cultura generală pe care o dobândeau citind. Majoritatea sunt nostalgici. Considerau că în acele vremuri trăiau mult mai bine.

Membrii clubului de jurnalism

RELIGIE

POSTUL - exercițiu spiritual pentru atleții cei tineri ai credinței

Există azi o concepție ce macină populația activă – în mod special – care spune, pe bună dreptate, că valorile în societate sunt răsturnate. Valoarea autentică e trecută ca subcultură, iar aceasta din urmă e înscăunată drept valoare autentică. În rândul acestor valori suferinde se află și cele de ordin spiritual care țin de credința creștină. Auzim vorbindu-se tot mai des că omul poate să-și trăiască propria viață – și aici ne referim strict la viața biologică – liber fără a fi constrâns în vreun fel de spirit. Despre acesta din urmă se crede că poate fi fără nici o problemă confundat cu trăirile interioare ce promovează spre exteriorul ființei umane hedonismul mocirlos și degradant. În baza acestor idei – zicem noi greșite – un studiu efectuat de Mercury Research, publicat la sfârșitul anului 2013 relevă faptul că „obiceiul” de a ține post în rândul tinerilor e din ce în ce mai scăzut. Astăzi doi din trei tineri cu vârsta până în 30 ani nu țin post, în timp ce 49% din populația peste 30 ani nu țin de obicei postul. Printre motivele neținerii postului se numără lipsa obișnuinței, inutilitatea lui, sănătatea precară, costurile mai ridicate ale mâncărilor de post în comparație cu cele de dulce, etc. La fel de grav ni se pare – tot din același studiu – motivele ce stau la baza tinerii postului: pentru a nu strica tradiția în familie, pentru a ține dietă cu scopul de a slăbi, pentru că nu au oricum altceva de mâncare, etc. Deducem de aici cât de inexact este înțeles postul în rândul creștinilor tineri (ne e teamă să nu fie aceeași situație și în rândul celor mai în vârstă)! Așadar, ce este postul? În definiția lui cea mai simplă postul e sinonim cu înfrânarea de la cele materiale cu scopul dobândirii celor sufletești sau înfrânarea de la cele pământești și efemere pentru câștigarea celor cerești și veșnice. Înțelegem că, prin definiție, el presupune o tensiune între trecător și netrecător, între trup și suflet prin aceasta neînțelegându-se o luptă anti-materie, ci mai degrabă că, prin

biologicul lui, omul se poate urca la ceea ce este teologic, desăvârșindu-și astfel menirea creației: de a fi chip și de a ajunge la asemănarea cu Dumnezeu.

Dar pentru a putea posti e nevoie de un oarecare exercițiu pe care tânărul poate să-l înceapă foarte de mic. Și când ne referim la post nu ne gândim la imaginea distorsionată pe care o are această practică azi, ci la definiția de mai sus. Acum am putea introduce încă un termen în subiectul nostru și anume acela de „asceză”. Acesta ne duce azi cu gândul la o luptă ce o poartă de obicei experimentații, experții în viața spirituală. În realitate lucrurile nu stau chiar așa. În limba greacă, în antichitate, cuvântul „ascet” era folosit pentru a desemna antrenamentul pe care atletul îl efectua în vederea atingerii performanțelor cerute la competiția la care urma să participe (olimpiadele). Apoi termenul a trecut – prin filiera Sfântului Apostol Pavel, conf. I Cor 9, 25 „...oricine se luptă se înfrână de la toate. Și aceea ca să ia cununa stricăcioasă, în timp ce noi pe cea nestricăcioasă” și II Tim 2,5 „Iar când se luptă cineva la jocuri nu ia cununa dacă nu s-a luptat după regulile jocului” și cea a Sfinților Părinți – și în domeniul spiritual desemnând o persoană care se luptă cu păcatele pentru dobândirea Împărăției lui Dumnezeu. Chiar dacă textele Sfintei Scripturi nu ne precizează direct referiri la vârsta la care omul poate începe exersarea postului Biserica, pe baza tradiției iudaice a exceptat de la practica postului copiii sub vârsta de 7 ani, bolnavii și bătrânii neputincioși, femeile gravide sau cele care au născut de curând. Dar dacă spunem că postul e o antrenare a forțelor duhovnicești prin ajutorul celor trupești înseamnă că avem și antrenori care ajută pe viitorii atleți să ajungă la performanțe la care poate ei înșiși nu au ajuns vreodată. Cine ne sunt antrenorii în asceza postului? Desigur, Hristos e primul Învățător care ne arată prin propria Lui practică importanța postului: a biruit pe Satana care L-a ispitit prin pofta inimii, pofta ochilor și pofta trupului, postind de bucate. Părinții trupești ne pot fi și ei antrenori veritabili de la care învățăm foarte de mici că există perioade în viața noastră în care ne oprim de la unele alimente. Chiar dacă nu știm la acel moment prea multe despre post vom vedea că, mai târziu, când vom înțelege cu adevărat de ce postim, avem deja formată deprinderea de a ne înfrâna. Pe măsură ce înaintăm în viață, concepția despre post ni se va cimenta cu ajutorul cunoștințelor și informațiilor dobândite în timp. Aceasta însă va fi cu puțință numai dacă avem temelia, reflexul format de a ne înfrâna foarte de mici. Credem că primul post pe care-l face un copil e atunci când ascultă de vocea tatălui sau a mamei care-i spune că nu are voie să facă un lucru sau altul pentru că, făcându-l pe acela, își pune viața trupească în pericol și aduce supărare, măhnire propriului părinte. Concepția conform căreia tinerii postesc pentru a-și menține forma

sau aspectul fizic nu este cu totul criticabilă. Între doi tineri care postesc unul din motivul arătat mai sus și altul care nu postește deloc e de preferat cel care ține postul ca dietă alimentară deoarece e posibil ca, pe parcursul vieții, să se lovească de evenimente sau informații care-l vor ajuta să dea postului-dietă și alte conotații adică cele corecte de facto. Cel din urmă are avantajul exercițiului înfrânării alimentare pe când primul nu. E însă regretabil când tinerii rămân doar la ideea postului alimentar.

În Isaia 58 ni se prezintă că postul nu e nici pe departe doar înfrânare de la bucate, ci esența lui e un comportament adecvat exigențelor divine vis-a-vis de semenii și de El. Se mai vehiculează concepția că după perioada de post urmează în mod obligatoriu o perioadă în care facem tot ce ne-a fost interzis până atunci. Trebuie să se știe că postul antrenează nu numai pentru o scurtă perioadă de timp. El urmărește îmbogățirea vieții duhovnicești, crearea unor reflexe spirituale care ne vor ajuta treptat, treptat să înaintăm nu numai în viața trupească ci mai ales în cea teologică. Așadar, nu ne înfrânăm, spre exemplu, de la vorbe necuviincioase doar pe perioada postului pentru ca mai apoi să ne eliberăm de toate reținerile, ci postim pentru ca, după terminarea postului, să putem experimenta vorbirea cuviincioasă în tot restul vieții noastre.

Tinerii sunt începători în viața spirituală. Pentru ei exersarea vieții duhovnicești e de mare trebuință. Un tânăr neantrenat de mic în cele spirituale poate deveni handicapatul spiritual de mai târziu, la fel cum un copil neînvățat să meargă în picioare va avea o lipsă tot restul vieții lui. Tinerii mai au încă un avantaj din punctul acesta de vedere: însăși tinerețea cu vigoarea, puritatea, curajul și nebunia ei. În Vechiul Testament Dumnezeu lucrează de multe ori prin cei tineri (vezi cazul tânărului David, ilustrul rege de mai târziu al Ierusalimului, precum și cazul profeților Daniel și Ieremia). Și în Noul Testament tinerii sunt parcă preferații Lui: tânărul Apostol Ioan, episcopii Timotei și Tit și exemplele ar putea continua. Am numit postul un exercițiu, prin urmare el nu este un scop în sine, ci e un mijloc prin care tânărul și nu numai el se poate ridica, dezlipi, elibera de cele trecătoare spre atingerea unor scopuri mult mai înalte decât menținerea unei forme fizice oricum trecătoare.

Pr.dr., Mihai Ifrim, Parohia Sabasa

Fuga de greu

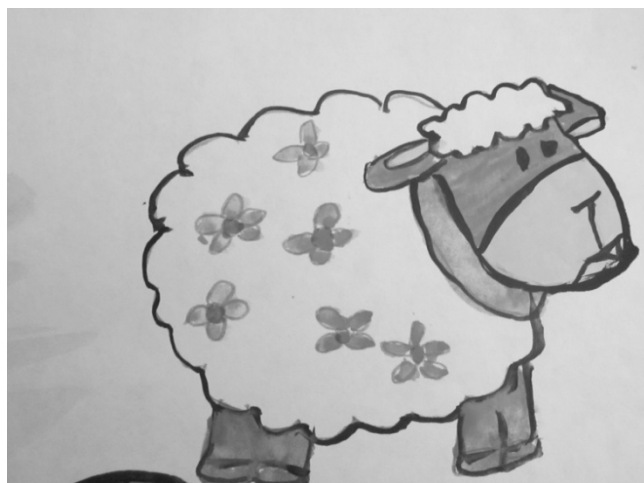
Nu-mi propun ca deziderat al acestui eseu reluarea cât mai amănunțită a afirmațiilor intrate deja în consuetudinile declarative ale persoanelor ce nu aparțin celei mai noi generații : *În ziua de azi nu mai există o ordine a valorii ... Copiii nu știu ce înseamnă munca ... Dacă ar fi trăit și ei în vremea noastră, să vadă cât de greu era... Nu-i mulțumește nimic...*

E indubitabil că statutul axiologic este neglijat de contextul social actual, că nu este impusă o trecere a bombardamentului de informații printr-un filtru al justeii alegeri, că sistemele reale de referință sunt împinse (poate voit) într-un crepuscul, într-o umbră, într-un spațiu intangibil... dacă eliminăm efortul, greu. Și de aici e logic să ființeze o aprehensiune, o fugă. Cunoaștem aspectele, dar declarația nu ajunge și nu generează o gamă prea largă de soluții. Se exige în această situație observarea cauzalității, nu neapărat integrale, dar cel puțin analiza unor valențe ale relației cauză-efect. Generația care fuge de greu s-a născut, iată, la o intersecție ontologică, ideologică, în care balanța tinde nu spre libertate, ci spre libertinaj, nu spre realități - până la urmă obiective, ci spre teorii mai mult sau mai puțin gândite, dar propagate în societate indiferent de efectele pe care le pot avea. Așadar, suntem martorii unui drum labirintic plin de indicatoare pe spatele cărora scrie "pseudo". Această posibilitate de a atinge aripile de fum ale ramificațiilor ne transformă în actanți friabili ai unui drum necunoscut, așa că apare nevoia imperioasă a unor sisteme de referință reale. Acestea sunt nu numai de natură etică, deontologică, teoretică, ci și duhovnicească, spirituală. Unde contextul rămâne singurul punct pe care poți să te sprijini, apare o patologie inevitabilă. Steinhardt spunea că în închisoarea unui regim care dorea nu alterarea somatică, fizică, ci spălarea creierului, identității, cei dependenți de zgomotul de fond nu au reușit. Cei care au reușit sunt oamenii care cunoșteau o dimensiune superioară, aveau potența de a privi mai sus de stele, iar această mai sus de stele privire, spunem noi, este o privire mai adâncă decât pământul... pământul omului, desigur. Pătrunderea în imanență, fără egocentrism, implică găsirea unui sens, aflarea motivelor, constantelor, înțelegerea motivelor pentru care se exige viața morală și mai mult decât morală.

Atât prin exercițiu cognitiv pe bază livrescă, cât și prin descoperire pe bază empirică se poate înțelege trăirea fără aprehensiune față de greu. Dar actualul context nu prea poate oferi generica suferință care duce la cunoaștere. Rămâne exercițiul cunoașterii, care este la rândul său

un greu în generația lovită la frontiere și în intrinsecul ei de avântul mescalinic promovat de cei care nu pot înțelege și nu doresc a lăsa nici pe ceilalți să afle. Cum spune Mântuitorul, că nici ei nu se mântuiesc, nici pe alții nu îi lasă să se mântuiască. Poate de aceea un bine extraordinar este cunoașterea, iar un rău asemeni este ignoranța. Și nu excludem faptul că e greu într-adevăr să trecem prin toate rafalele reci ale vremii, dar greu este lesne suprimat de conștientizarea că nimeni nu luptă singur.

Să revenim așadar... pentru înțelegere e nevoie de lectură, de un filtru, de un mediu, de un reper sănătos, de o intransigență sacră, dar la acestea se ajunge greu. Și noi manifestăm instinctiv se pare, o fugă de greu, de responsabilitate. Vorbim de responsabilitatea de a înțelege în practică cine suntem, de unde suntem, unde mergem, care este natura ființei noastre, care sunt constantele românismului și ale ortodoxiei, care sunt falsurile, cum vedem farul și lumina.

E indubitabil mai ușoară fuga, stagnarea, indolența... la o primă vedere. De asemeni, imposibilă este răspunderea, lupta, căutarea, asimilarea ... la aceeași primă vedere. Dar la un grad superior de observare, prima categorie devine de o ușurință eteroclită, înfricoșătoare, de o paradoxală ușurință prea grea. Diaconul rus Andrei Kuraev povestea într-o carte, *Filmul-*

restartare prin teologie, că își propusese să adune cât mai multe cărți și desigur să le citească, să asimileze, dar cu timpul, probabil înmulțindu-se și datoriile civice, didactice, personale, nu a reușit nici măcar să le răsfoiască pe unele dintre ele. Și afirmă că nu poate înțelege cum, în timp ce pe el îl așteaptă de atâta timp pe raft câteva volume ale Sfântului Ioan Gură-de-Aur de care nu s-a atins, vede în metrou atâta lume care pierde timpul cu publicațiile zilnice de genul ziarelor și revistelor cu un conținut prea efemer. Asta e încă un motiv al alergării în direcția opusă greului, existența alternativelor ușoare. Să nu ne oprim însă doar la conceptul prozaic de greu, care indică oarecum ceva asemănător plumbului. Greu poate fi și să ridicăm privirea spre un cer pictat cu albul nobil al norilor împrăștiați, spre un soare care se mistuie în apus, să o coborâm spre cromatică unei flori, să contemplăm, să dăm slavă, să ne amintim că omul, așa cum spunea părintele Sofronie de la Essex, nu poate muri, pentru că finalitatea sa e Veșnicia, care transcede

timpul și istoria, pentru că viața-i e mult mai lungă decât timpul. Ne e greu totodată să ascultăm, să privim o mare de hârtie, o carte, să convertim simțămintele de ură în edenul sentimentului, cum numea Ernest Bovet iubirea. Ne e greu să vedem mai sus decât ni se prezintă: că Sfântul Ioan numește iubirea mult mai frumos decât eden de sentiment, decât catarg înalt al fericirii ca Shakespeare, zicând că *Dumnezeu este Iubire*, să vedem că părinți precum Evagrie Ponticul vorbesc cu veacuri înainte față de Freud despre starea onirică, dar al doilea este propagat în conștiința socială de suprafață, pentru că această conștiință socială nu caută adâncul. Pe același principiu al ascultării unor voci de la balconul puterii, dar de la periferia autorității reale, sunt acceptate indiferent de sursă teorii și descoperiri, aspecte devenite generale și de neschimbat.

Este suprimată de aerul occidental autoritatea lui Dumnezeu, negată nevoia de rugăciune, de sacru, de identitate. Ca o paranteză (poate ludică), este interesantă asemănarea dintre forma clădirii Parlamentului European și *Turnul Babel*, din pictura lui Pieter Bruegel cel Bătrân. Există așadar la tot pasul o simbolistică expresivă și o distincție clară în imanență între realitate și fals-generator al fugii de greu. Și încheind paranteza, să observăm că există în Petersburg un Valeri Slezin care demonstrează, în urma analizei electroencefalogramelor unor călugări în timpul rugăciunii și observării „stingerii” cortexului cerebral, puterea extraordinară a rugăciunii. Fenomenul se înregistrează de obicei la bebelușii care se află în siguranța totală a mamei, dispărând odată cu înaintarea în vârstă și manifestându-se, conform cercetărilor, în timpul somnului profund și al rugăciunii.

Am prezentat aceste puține aspecte concrete pentru a indica faptul că plumbul, greul cunoașterii și al înțelegerii nu este atât de mare, ființează alături de aceste falsuri, doar că nu atentează la libertatea persoanei, nu este promovat prin propagandă și motto-uri mescaline de genul *Gândește liber ori We love to entertain you ...* Așadar, să ne dăm seama că fuga de greu își are clar resortul în fuga de răspundere, în fuga de sine, în fuga de realitate, în fuga de transcendent, de Dumnezeu. Dacă se acceptă un mic efort din partea persoanei de a vedea mai adânc, plumbul greului nu este imposibil de topit și preferințele de metamorfozat. Înfrentarea greului poate fi și dovadă a iubirii, iar creștinii, așa cum spunea Rafail Noica, citând pe un monah de la Athos, *se iubesc înainte de a se cunoaște*. Să nu uităm că rămânând la același stadiu, fără încercarea unei ascensiuni oricât de mici, nu putem dăruia prea multe, iar părintele Nicolae de la Rohia (N. Steinhardt) ne amintește că doar *dăruind vom dobândi*.

Iliescu Lucian, Colegiul „Costache Negruzzi”, Iași, clasa a IX-a

PLEDOARIE PENTRU LECTURĂ

◆ Importanța cărții în viața omului

Întrebarea care ne macină ar fi dacă mai este apreciată cartea. ‘Ai carte, ai parte’- spune un proverb. Așadar cartea formează cultura omului și a societății. O societate ‘bolnavă’ este una fără cultură. Colegii noștri, în majoritate, optează pentru Internet sau rețele de socializare și consideră lectura un obicei învechit. Lectura presupune să avem mai multă răbdare, mai multă atenție, să gândim profund, să analizăm următoarele situații, din care avem ce învăța. Este un exercițiu al memoriei, nu putem ține minte

toate datele pe care le acumulăm dacă nu exersăm. Cartea este dificil de citit, dacă nu avem exercițiul lecturii. Uneori am vrea să citim, dar nu o facem din lene sau comoditate. Lectura ajută la formarea personalității, ne învață să vorbim, să gândim și chiar să ne descurcăm în viață. Filozoful Constantin Noica spunea că nu doar trupul poate fi spălat, ci și mintea. Cartea este, așadar, un săpun spiritual!

Gabriela Gheorghiu, Alexandra Crețu, Denisa Furtună, Denisa Ungureanu, clasa a IX – a C

◆ Sfaturi pentru cititori

Poate îi vom determina pe colegii noștri să citească, dacă vor citi aceste sfaturi:

- ✓ citiți poezie și proză (pentru a găsi 10 cărți de top, trebuie să citiți sute);
- ✓ îndrăzniți să citiți alte cărți, decât cele prevăzute de programa școlară;
- ✓ nu vă comparați cu nimeni, ambiționați-vă să fiți mai buni ca până acum
- ✓ fiți perseverenți;
- ✓ concentrați-vă asupra lecturii, ca să nu faceți un lucru de mântuială;
- ✓ depășiți-vă limitele limbajului și citiți cărți “grele”. De exemplu, “Războiul sfârșitului lumii” de Mario Llosa;
- ✓ nu vă considerați cititori geniali.

Pledoarie pentru lectură

„Eu am avut o credință și am iubit-o. Dacă aș spune-o altfel, dacă aș tăgădui-o, Dumnezeu voastră, toți ar trebui să mă scuipați în obraz. Indiferent dacă această credință a mea apare, astăzi, bună sau rea, întemeiată sau greșită, ea a fost, pentru mine, o credință adevărată... Istoria va vedea unde am greșit și unde nu...”

Radu Demetrescu Gyr s-a născut 2 martie 1905 la Câmpulung Muscel. A absolvit Facultatea de Litere. În 1924 i-a apărut prima carte, „Linști de Schituri”, apreciat atât de cititori, cât și de critici. A fost membru de seamă al mișcării Legionare, comandant legionar și șef al regiunii Oltenia. A fost conferențiar la Facultatea de Litere din București. Laureat a mai multor premii ale Societății Scriitorilor Români și ale Academiei Române. În 1940, în timpul guvernării Legionare a fost director legionar al teatrelor, în această calitate a luat inițiativa Teatrului Evreiesc. După detenția sub regimul lui Carol al II-lea, este închis și de Antonescu, apoi este eliberat și trimis spre reabilitare în batalioanele de la Sărata. În 1945, regimul comunist îl condamnă la 12 ani de închisoare. Revine acasă în 1952, dar după 2 ani este din nou arestat și condamnat la moarte pentru poezia *Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane*. Sub regimul comunist a executat 16 de detenție. A suportat chinuri neomenite în închisoarea de la Aiud. Hemofilic, tuberculos, cu un prolaps rectal, gangrenat și cu hepatita, lui Radu Gyr i s-a refuzat ajutorul medical de care avea nevoie. A murit pe data de 28 mai 1975. A rămas în urma lui opera poetică religioasă, de o incontestabilă valoare, studii, eseuri, articole critice: *Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane, Ești, Doamne, bun*.

Hangiul

*Afară-i vânt și-i gol ulciorul.
- Hangiu smintit, dă fuga iar!
Vreau vin ca zarea și ca dorul
și cum e jalea de amar.*

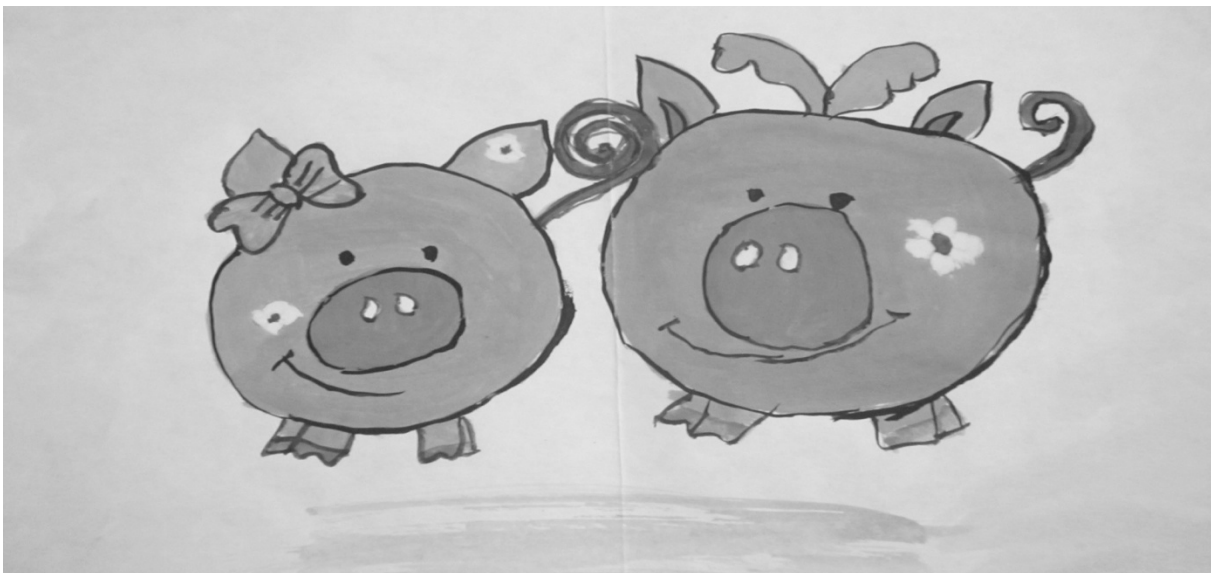
*El însă-mi toarnă în neștire
un vin adânc cu umbre lungi.
- Bea! Dulce-i ca o amintire
pe care-o chemi când o alungi.*

*Ulcioru-i gol și-afară vântul...
- Hangiu smintit, dă fuga iar!
Vreau vin ca bezna, ca mormântul
Și cum e moartea de amar.*

*Hangiul însă-mi pune-n față
un vin însângerat de vremi.
- Bea! Este dulce ca o viață
pe care-o ierți când o blestemi.*

CENACLU

Atelierul de scriere creativă

Un curs incitant a fost inaugurat în săptămâna „Școala Altfel”. Fetele din clasa a IX-a C (diriginte, profesor Gheorghe Carază) au fost receptive și, în același timp, amuzate de primele exerciții. S-a scris câte un bilet, pe care o mamă furioasă i l-a lăsat fiului ei leneș și neascultător. Apoi o scrisoare de răspuns prietenului care spune “Adio!” în termeni neeleganți. Au fost scrise și câteva fragmente de jurnal intim. Cel mai amuzant exercițiu a fost cel de „dezbrăcare” a poemului și scriere în viziune proprie. Iată mostrele:

„Dragă Miron,

Să știi că mi-am schimbat foarte tare părerea despre tine, chiar dacă sunt mama ta. Mi-ai promis că nu o să uiți să speli vasele, în schimb ai stat la computer ca un nesimțit, nici măcar nu ți-ai strâns pijamalele. Acum și eu promit că o să uit să te las să ieși afară cu prietenii. Ești un mare iresponsabil și un dezordonat.

Mama.” (Maria –Magdalena Profiri și Georgiana Cătălina Chiruța)

- ◆ *Nu mă așteptam la atâta simț de iresponsabilitate din partea ta, Andrei. Înțeleg că fetele îți ocupă mare parte din timp, dar nu uita de dragele noastre vase și de curățenia care îți place foarte mult. Fii mai responsabil, Andrei!*

(Lavinia Simion, Iasmina Sandu, Andreea Olaru, Andreea Marcu)

- ◆ *Dragă Virgil,*

Niciodată nu uiți să-ți îngrijești animalele din jocurile tale stupide, dar nu știu cum, Doamne, iartă-mă, hainele și farfuriile rămân nespălate. Camera ta arată ca o adevărată groapă de gunoi. M-ai dezamăgit amarnic, nu mă așteptam să-mi pierd aerul la intrarea în camera ta. Mă așteptam să urmeze ceva incredibil în momentul în care am observat o șosetă pe clanța ușii. Mi-am pierdut toată încrederea în tine.

Mama (Irina Ciubotă, Larisa Nacu, Alexandra Bondar)

“Puiule,

Ai avut o sarcină pe care nu ai dus-o la bun sfârșit și de aceea vei fi pedepsit într-un mod la care nu te vei aștepta niciodată. Dacă te întrebi unde îți este calculatorul, să știi că acesta este în descompunere. Am luat bani frumoși pe el. În ceea ce privește vasele, le vei spăla timp de o lună!

Mama

(Gabriela Gheorghiu, Alexandra Crețu, Denisa Furtună, Bianca Lazăr)

Scrisorile de adio:

- ◆ *Sincer, după cele citite, nu am cum să te judec. Asta a fost decizia ta, accept și doresc să îți mulțumesc pentru toate clipele frumoase petrecute cu tine și meriți să fii fericit, cu sau fără mine.*
- ◆ *Dragul meu, nu înțeleg de ce ai luat această hotărâre, fiindcă eu chiar am ținut la tine din tot sufletul. Nu știi ce ai pierdut prin aceasta decizie. Îți mulțumesc pentru toate clipele frumoase petrecute cu tine, pe care o să le păstrez adânc în inima mea. Îți doresc în continuare tot binele din lume și să fii iubit!*
- ◆ *Of, of! Nu-ți pot pronunța nici numele, după acele cuvinte împărtășite în scrisoare care nu mă descriu deloc. Mă bucur că într-un final ți-ai arătat adevărata față și îți spun cu toată sinceritatea că nu mă interesează cuvintele unui analfabet. Îți spun cu mare drag că nici tu nu ești o pasăre maiastră. Am spus totul și nu merită să consum pasta de la pix pentru tine. Bye!*
- ◆ *Dragă Frederich, crede-mă, părerile tale referitoare la aspectul meu fizic nu mă ating nici pe ultimul meu fir din cap. Nimeni nu e perfect, mai ales tu, așa că învață să nu mă corectezi mereu și revizuiește-ți comportamentul. Dacă te crezi Făt-Frumos ai grijă! Stai liniștit, nici eu nu te mai vreau. Îți urez success în continuare la agățat garduri, la fete sigur nu o să ai!*

Sufletul metalic al oraşului,

după Nichita Stănescu

Se face seară, sufletul mă doare

Oraşul priveşte spre lună.

Un zgomot intens de cabluri întinse

Umbrele oamenilor încep să apună.

Când ridic braţul, puterea sa

Loveşte capătul străzii de unde vii
necunoscut,

De parcă aş mânui o lance

Pe care o răsucesc în scut.

Este sufletul de metal al oraşului

Un apus în pieţele ovale

-Cetăţeni, e târziu. Încep serbările!

Braţele tale bărbăteşti îmi învăluie trupul

Te întâlnesc atunci când mă întorc de la
lucru,

Gândurile se lovesc de cer

De-a lungul stâlpilor adormiţi pe marginea
drumului

Iubirea se ridică la lună.

Nu te recunosc niciodată iubire

Te transfigurezi

Azi îmi apari ca un înger îndrăgostit de
tainicul zenit.

Sufletul metalic al oraşului

de Nichita Stănescu

Se face seară şi orizontul coboară.

Oraşul îşi ridică un cartier spre lună.

E un sunet de fier, de cabluri întinse.

Umbrele oamenilor încep să apună.

Când ridic braţul, umbra lui ascuţită
izbeşte capătul străzii de unde vii, necunoscut,
de parcă-aş fi zvârlit la întreceri o lance
pe care o primeşti nepăsător în scut.

Eşti sufletul de metal al oraşului.

În amurguri apari în pieţele ovale:

- Cetăţeni, s-a făcut seară. Încep serbările!
(Braţele tale bărbăteşti par două macarale)

Te-ntâlnesc uneori, când mă-ntorc de la lucru.

Gândurile izbesc în stele şi ele răsună.

De-a lungul stâlpilor zvelţi, când mă-ntorc
de la lucru,

un cartier al oraşului se ridică la lună.

Nu te recunosc niciodată de la prima privire;
iei mereu un alt chip.

Azi mi-apari ca o schelă îndrăgostită
de tainicul zenit.

SONDAJ DE OPINIE

Codul Bunelor Maniere

Ca să fii considerat manierat, trebuie respectate reguli - pentru unii dure, pentru alții perimate. Trăim în secolul al XXI - lea, iar atitudinea noastră trebuie să fie una tolerantă pentru a putea conviețui între noi. Așa cum a evoluat societatea, așa trebuie să ținem și noi pasul și să fim civilizați. Asta presupune să știm să ne purtăm, să nu supărăm pe aproapele, să trăim în pace, iubire și armonie „Ce ție nu-ți place, altuia nu-i face”. Este un proverb străvechi ce se poate aplica în acest caz. Cei 7 ani de acasă sunt definitorii pentru dobândirea unui comportament corect, a stimei, a respectului față de noi și față de ceilalți. La sondajul următor au răspuns 42 de elevi din clasele a IX-a. Întrebările au fost:

- Grupați termenii “Bun-simț, cultură, instruire, mediul în care trăim” în funcție de influența pe care o au asupra unui om manierat.
- Cum trebuie să arate un om manierat?
- În familie păstrați aceeași politețe ca și cadrelor didactice ?
- Povestiți o întâmplare care v-a făcut să spuneți despre un om că este prost crescut.

La primul punct, 39 de elevi au regrupat termenii, ceea ce înseamnă că nu au fost de acord cu aceeași clasificare. 2 elevi au pus instruirea pe primul plan, urmând cultura, bunul-simț și mediul. Un elev a pus pe primul loc mediul în care trăim. La a doua întrebare, în majoritate s-a răspuns că un om manierat trebuie să fie politicos, săritor la nevoie, să-și respecte părinții și cadrele didactice, să nu iasă în evidență cu nimic strident. La a treia întrebare, 33 de elevi au spus că se poartă frumos și în familie. Spun *mulțumesc, te rog, pardon* în caz de nevoie. Restul de 9 elevi au spus că în familie sunt altfel de relații și nu sunt necesare asemenea amabilitați. La întrebarea a IV-a, răspunsurile sunt variate:

- O verișoară profită de bunurile materiale ale altora și-i vorbește de rău.
- Nouă elevi au văzut pe colegii lor că râd de bătrâni, nu-i ajută la nevoie, nu le oferă scaunul în microbuz.
- O surioară nu a salutat lumea pe lângă care a trecut, iar tatăl, pedepsind-o, a pus-o să salute stâlpii până acasă.
- Câteva fete s-au îmbătat „cizmă”.
- Câțiva colegi beți s-au certat din cauza unei fete.
- 15 elevi au sesizat comportamentul agresiv al colegilor lor față de părinți și față de profesori.
- O handbalistă a faultat o adversară și tot ea a înjurat-o.
- Majoritatea sunt deranjați de bârfe și de limbajul vulgar.

Astfel, am ajuns la concluzia că elevilor din a IX-a nu le lipsesc cei 7 ani de acasă. Felicitări!

SĂNĂTATEA, ÎNAINTE DE TOATE

Semnal de alarmă: Controlul populației prin glutamatul de monosodiu

Iată în ce alimente se găsește E 621: chipsuri, floricele, supe - instant, condiment, pate de ficat, pate vegetal, salam, parizer, cremvurști. Nu cumpărați pate, floricele sau salam pe etichetele cărora apare aditivul glutamat monosodic !!! „Suntem martorii unui război împotriva populației fără precedent, unul în care omului i se cere o atenție sporită față de

ceea ce se întâmplă în jur, pentru a evita ceea ce altfel i-ar putea distruge viața, fără ca măcar să-și dea seama de ce a ajuns atât de neputincios și lipsit de vlagă. Ajungem treptat asemenea puilor din crescătoriile de păsări – o masă de carne, obezi, fără memorie și inițiativă, cu dată de expirare cât mai recentă, înhămați mai degrabă la căruța morții. Și – dacă se poate – fără urmași!”, scrie Petru Molodeț într-un articol publicat în revista „Familia Ortodoxă”.

Glutamatul monosodic este un potențiator de aromă și este adăugat în cantitate mare la amestecurile de condimente și mirodenii cum ar fi produsele de tip Vegeta sau Delikat care conțin până la 15% glutamat monosodic, precum și supele la plic, condimente pentru pește, mix pentru cartofi etc., adică toate prafurile dubioase care promit mâncare bună făcută din nimic. Alte produse care pot conține glutamat monosodic sunt unele mezeluri sau unele tipuri de brânză topită. Într-un raport prezentat în 2006 în fața comisiei de experți pentru aditivi alimentari din cadrul Organizației Mondiale a Sănătății și intitulat „Otrăvirea lentă a omenirii” („The Slow Poisoning of Mankind”), cercetătorul John Erb a rezumat sute de studii ce au tratat în ultimii 50 de ani efectele glutamatului de monosodiu asupra animalelor și oamenilor. Așadar, cu toate că guvernele au la dispoziție o largă bibliografie științifică privind efectul nociv al glutamatului, nu iau nicio măsură măcar de a informa populația, dacă nu și de a interzice această otravă cu efect

întârziat. În același timp, la comandă, din când în când, mai-marii și responsabili cu sănătatea publică, luptă înverșunat pentru a proteja sănătatea publică prin vaccinuri.

De ce? De ce mâncăm fără să ne mai putem opri, până ajungem obezi? Potrivit cercetătorilor F. Bellisle și M. Monneuse, un procent de 0,6% glutamat de monosodiu (MSG) este suficient pentru a-i determina pe oameni să mănânce tot mai mult și mai repede; se pare că în jur de 6% din dieta zilnică a unei persoane ar putea fi alcătuită din MSG. Aceasta înseamnă că, la un consum de două kilograme de alimente pe zi, un adult sau un copil ar primi o doză de 12 grame de glutamat de monosodiu: o astfel de doză este suficientă pentru a omorî un șobolan de un kilogram. În literatura de specialitate, „șoareci tratați cu MSG” este o expresie sinonimă cu obezitatea, letargia și creșterea nivelului de insulină. Într-un alt studiu având la bază subiecți umani, *Umanii și apetitul* realizat în 1990 de către P.J. Rogers și J.E. Blundell, s-a constatat că atunci când un om consumă o masă în care este adăugat MSG, aceștia i se face curând foame din nou și va consuma o cantitate mai mare de hrană tratată cu MSG decât cea fără acest ingredient. Glutamatul distruge sistemul nervos și crește riscul de epilepsie,

Glutamatul de monosodiu reduce, de asemenea, secreția hormonului de creștere în timpul adolescenței. Experimentele realizate pe șoareci au arătat că MSG reduce secreția hormonului de creștere, șoarecii devenind obezi și având o creștere deficitară. Efectele se observă însă și la oameni: „La indivizii obezi, secreția hormonului de creștere este împiedicată (...), iar gradul acestui defect în secreție este proporțional cu gradul de obezitate”. Glutamatul afectează pruncul încă din pânțele mamei sale. În anii '80 și '90 ai secolului trecut, cercetătorii au descoperit că MSG poate să depășească bariera pusă de placentă și să pună astfel în pericol copilul aflat în pânțele mamei sale. Efectele negative au fost amplu analizate pe șoarecii folosiți în experimente, dar „aceste observații dovedesc posibilitatea unei otrăviri dincolo de placentă a fetoșilor umani, după consumul de către mamă a unor alimente bogate în glutamat”. „S-a demonstrat că glutamatul de monosodiu (MSG) penetrează bariera placentei. Activarea excesivă a receptorilor de glutamat și supraîncărcarea intracelulară cu calciu indusă de către MSG, care, în cele din urmă, conduce la moartea neuronilor, ar putea rezulta într-o reducere a capacității de învățare și memorare a puilor de șoareci, dacă mama a fost tratată cu MSG pe când purta puiul în pânțe”. În urma acestor observații experimentale a efectelor nocive pe care le are glutamatul asupra sarcinii, cercetătorii M. Hermanussen și J.A. Tresguerres au tras în 2003 un

puternic semnal de alarmă: „Sugerăm cu tărie abandonarea agentului aromatizator glutamat de monosodiu și reconsiderarea dozelor zilnice de proteine și aminoacizi recomandate în timpul sarcinii”. Glutamatul potențează comportamentul agresiv și antisocial, scăzând totodată nivelul de atenție și concentrare. Având în vedere că studiile științifice arată tot mai concludent cum glutamatul distruge zonele cerebrale responsabile cu concentrarea și atenția și, în general, slăbește capacitățile cognitive – atât la animale, cât și la oameni, chiar din faza intrauterină, dacă mama a consumat multe alimente bogate în glutamat –, de ce ne-am mai mira de slabele rezultate cognitive ale copiilor noștri sau de faptul că, așa cum arată aceleași studii, oamenii devin infertili? Petru Molodeț trage atenția, într-un articol apărut în nr. 18 al revistei „Familia Ortodoxa”: „Știați că mâncați pate cu astm sau salam cu demență? Magazinele sunt pline de produse care conțin glutamat monosodic, un aditiv periculos. Spitalele din România sunt pline de tineri și de copii cu boli grave, incurabile. Tot felul de forme de cancer ne macină viețile și ne întrebăm de unde aceste maladii. Hai să ne uităm pe etichetele alimentelor și o să înțelegem ce ne bagă în pământ înainte de vreme”.

Farmacist toxicolog, Dumitru Nastasă

Cele 11 principii ale învățării sau deprinderii unui nou obicei

1. Începe cu porțiuni mici
2. Leagă cea ce înveți de lucrurile care le cunoști deja
3. Orice act de învățare are și căderi
4. Învată de la alții mai buni ca tine
5. Testează, testează, testează...
6. Focus pe cea ce înveți din greșeli
7. Folosește emoțiile pentru a integra noile deprinderi
8. Ești unicul vinovat pentru tot ce ți se întâmplă
9. Izolează factorii de success
10. Cei din jur te vor dezaproba
11. Du la bun sfârșit tot ceea ce începi

***inspirat din blogul Psihologului Pera Novacovici**

PAGINA FOȘTILOR ABSOLVENȚI

Camelia Paraschiv

Cu ceva timp în urmă, Iolanda Lupescu m-a invitat să apar în revista liceului, la *Pagina foștilor...*: ”Trebuie să te prezinți tinerilor într-un articol și să le povestești despre devenirea ta. Ei au nevoie de modele!” Aceste cuvinte s-au transformat într-un soi de formulă magică, au luat forma unei incantații și m-au plonjat într-o autentică introspecție.

Au năvălit amintirile, doar că erau ca un film care se derula în prezent. Afară plouă și-mi imaginez amintirile precum picăturile de ploaie...cum pot decide care mi-e mai dragă, mai importantă, care întâmplare m-a ajutat într-adevăr să cresc, ce vorbă m-a apropiat mai mult de mine, care lacrimă m-a ajutat să fiu mai puternică?! Invitația Iolande mă onorează și mă-ntreb dacă merit o așa propunere. Mă obsedează cuvintele “ei au nevoie de modele”, cred că ei sunt modele, doar ca trebuie să se lase-n pace să fie ei, să aibă curajul să fie autentici! Așa că, dragii mei, vreau să fiu prietena voastră, nu un model, cel mult o poveste de viață! Asta mi se trage de prin clasa a șasea, promisem o notă mai mică, iar eu consideram că meritam mai mult, m-am dus acasă plângând și mama mi-a spus c-ar trebui să plâng doar dacă primesc o notă mai mare decât merit, că asta ar fi adevărata umilință. Peste câteva zile Doamna Geană mi-a dat un zece la biologie și-am rugat-o să-mi dea nouă (consideram că nu meritam, pentru că învățasem prea lesne lecția)! Vorbele mamei m-au urmărit și mă urmăresc mereu, părinții mei sunt oameni simpli, dar cu o gândire sănătoasă și cu un uriaș bun simț! Acest colț de rai, așa numesc Borca oricând am prilejul să vorbesc despre ea, mi-a oferit profesori minunați, cu personalități diferite, cu un înalt grad de profesionalism și extrem de talentați. Domnul Andronic Ion te făcea să te îndrăgostești de matematică dacă aveai fie și doar un strop de “chemare”. Domnul Coșulă ne descifra tainele meseriei în laboratorul creat cu atâta pasiune, unde toate întrebările aveau răspuns. Domnul Tănase Ioachim ne apropia de chimie, presărând mult umor în orele sale, Domnul Ioniță ne învăța să fim profunzi și să avem personalitate, iar dacă o ascultai pe Doamna Geană predând, nu puteai să nu iubești biologia! Domnul Mihai Alexandroaie ne-a împărtășit cu măiestrie tainele medicinei veterinare! Domnul Afloarei Mircea transforma lecțiile de istorie în povești pe înțelesul nostru, deseori uitam că sunt

în clasă, mă imaginam în mijlocul evenimentelor petrecute cu sute de ani în urmă! Ne-a dezvoltat simțul oratoric, ne provoca să povestim lecția, nu doar să răspundem la întrebări. Doamna Lungu Maria “construia” orele de geografie cu minuțiozitate, cu foarte multe filmulețe, material de studiu, mulți tineri nici în facultate n-au parte de-așa ceva. Vorbea cu-atâta pasiune încât mi-au rămas în minte cuvintele *calcar* și *coral*, parcă prindeau viață toate cuvintele pe care le rostea! Expedițiile dumneaei erau premiate de fiecare dată și câștiga în fiecare dintre noi autentici exploratori, iubitori de natură și de frumos! Noi, fetele, am învățat și ce înseamnă feminitatea, eleganța, decența, doar privind-o pe doamna Lungu și participând la cursurile de dans de care tot dumneaei era “vinovată”! Doamna Olaru Paraschiva ne-a învățat să privim fizica prin ochii ei și să-i dăm noi valențe, ne simțeam posibili inventatori! Realizez că toate doamnele profesoare erau de-o eleganță exemplară și de-un bun gust desăvârșit, îmi vine-n minte și Doamna Afloarei cu-ale dumneaei minunate ore de franceză, cu o voce caldă, cu o delicatețe rară! Totuși, “bulgărele meu de aur” din aceasta școala a fost Doamna Coșulă Lucia, profesoara mea de română! Dumneaei a descoperit pasiunea mea pentru poezie, m-a învățat cum să-mi vorbească sufletul prin poezie, nu să recit, m-a învățat că poezia e revărsare de emoție, de lacrimă, de zâmbet, a cultivat toate acestea în nenumărate cercuri de literatură, cu invitați de seamă - mari oameni de cultură! Iubesc poezia sau poezia mă iubește pe mine, pentru că mi-a scos în cale doar oameni minunați... prima este învățătoarea mea Floroiu Emilia, care mi-a dat încredere în mine și mi-a explorat pasiunea pentru lectură. Visul din copilărie, și anume acela de a deveni actriță, a prins contur de la o promisiune făcută poetului Aurel Dumitrașcu! Eram în clasa a cincea sau a șasea, m-a rugat să-i promit că voi deveni actriță și...i-am promis! Un alt “înger al poeziei” a fost Iolanda Lupescu, care m-a încurajat enorm, îmi împrumuta cărți, organiza întâlniri la bibliotecă - unde se recita, se discuta despre cărțile citite! Iolanda m-a ajutat să-l cunosc pe directorul Teatrului Tineretului din Piatra Neamț și pe actorul cu care m-am pregătit, Constantin Ghenescu. N-am intrat din prima la facultate, dar n-am renunțat, am fost un an actor cu studii medii la Teatrul Tineretului din Piatra Neamț, iar anul următor am intrat la Academia de Arte Teatrale din Târgu Mureș! Am ales Târgu Mureș pentru că și fratele meu Ioachim era student în același oraș, la informatică. În primul an de studenție am fost aleasă “Prințesa Balului” și mi s-a propus să fiu prezentatoare la televiziunea locală, oferta pe care-am onorat-o pe întreg parcursul facultății. Am colaborat și cu Radio Tg. Mures, aceste colaborări timpurii învățându-mă ce înseamnă muncă în echipă și în același timp ajutându-mă să detectez falsele valori! Din anul 1997 sunt actriță la

Teatrul Andrei Mureșanu din Sfântu Gheorghe. Aici am găsit o trupă tânără, deschisă experimentelor teatrale. Am jucat în multe spectacole de calitate, câteva dintre ele au obținut premii, au fost nominalizate la premiile UNITER și au avut mare succes la festivalurile internaționale din: Ungaria, Turcia, Finlanda, Italia, Germania! M-a întrebat cineva cum se împacă actrița Camelia Paraschiv cu femeia Camelia Paraschiv, am răspuns ca actrița Camelia învață de la femeia Camelia și invers. Pentru mine, teatrul este ca un iubit la care țin foarte mult, merg la fiecare repetiție ca la o întâlnire: mă pregătesc, am emoții, am surprize plăcute, de multe ori și dezamăgiri, e ca în viață. Am învățat că atât femeia, cât și actrița au de câștigat dacă pun suflet în tot ceea ce fac, uneori și dezamăgirile sunt un pas înainte. Totuși, pe lângă teatru, marea mea pasiune rămâne poezia! În anul 1998 am luat premiul de interpretare la Festivalul Internațional de Poezie”Lucian Blaga” din Sebeș Alba, în anul 2006 am luat premiul întâi la Festivalul de Poezie și Romane din Câmpulung Muscel. În colaborare cu Muzeul Literaturii Române din Ști am jucat în trei spectacole de poezie. Cu spectacolul “După-amiaza cu un înger”, după versurile lui Nichita Stănescu am avut turnee în Budapesta, Roma, Veneția, spectacolul a fost prezentat și-n limba italiană. Am avut onoarea să fiu invitată la zeci de lansări de carte și sa recit din poeziile atâtor poeți minunați! L-am cunoscut pe marele poet Cezar Ivănesc - atunci când a aflat ca sunt din Borca, mi-a spus ca sunt binecuvântată că m-am născut într-o așa minunăție de localitate și că-l învidiază pe poetul Aurel Dumitracu pentru locul în care se “odihnește”. Am colaborat cu TVR Cultural pentru emisiunea “Clipa de poezie” și-am fost invitată să particip în multe ediții ale acestei emisiuni! Am apărut în câteva seriale TV și videoclipuri muzicale, am dublat voci pentru desene animate, am prezentat zeci de evenimente! Aceasta e o parte din activitatea mea, important este că totul a fost făcut cu mare drag, că de-acolo din astre am fost lăsată să am meseria la care n-am încetat nici măcar o secunda să visez! În Sfântu Gheorghe simt că am o mare familie, am fost primită cu brațele deschise atât de locuitorii români cât și de cei maghiari, iar acum cinci ani mi-am găsit jumătatea. Soțul meu este medic stomatolog și-i admir pasiunea cu care-și face meseria, avem un băiețel de patru ani, Felix. S-au îndrăgostit de Borca și de împrejurimi, de căldura oamenilor! Secretul e să nu ne trădăm nicio clipa visele (daca există vreun secret), să “slujim”datele cu care suntem înzestrați, pentru că în timp ne vor răsplăti înzecit!

Data: 28.04.2014

EVENIMENT

POZĂ DE NUNTĂ

De Mihai Niculiță

Cartea a apărut în 2013 la București, cu sprijinul Asociației Italienilor din România. Este alcătuită din două părți: „Rochia de nuntă” și „Sat mistic”.

Prima parte a volumului este un bilanț al iubirii și al tristeții. Rememorarea trecutului, nostalgia, comuniunea cu natura, sunt temele acestui volum. Povestea de iubire, căci aceasta este tema primei părți a volumului, este una lipsită de noroc. Rochia de mireasă cu „perdeaua unei ploii” și zâmbetul iubitei, elemente care ar fi putut reuși fericirea, au rămas undeva într-un trecut plin de amintiri dureroase.

A doua parte a volumului, „Sat mistic”, dovedește apartenența poetului la locul nașterii sale. Satul este paradisul original, este o entitate metafizică. „Eu veșnic am rămas o rădăcină” din poemul „Nici când” arată că poetul nu și-a pierdut identitatea. Iar poezia „Sat mistic” este una dintre cele mai frumoase declarații de dragoste către părinți. Ultimul vers al cărții „Căci numai întunericul e veșnic”, pe cât de trist, este un adevăr imuabil despre trecerea noastră prin această viață.

Bibliotecar, Iolanda Lupescu

Cuvântul doamnei profesor Andronic Maria,

rostit cu ocazia lansării volumului de versuri:

„Sunt o pensionară care-și umple clipele de singurătate citind poezii, lecturând cărți ale unor autori profesioniști de la care am foarte multe de învățat (chiar și la vârsta a treia). Mulțumesc, cu toată sinceritatea, d-lui Mihai pentru inviația într-un cadru elevat. *Fiecare act de cultură este un act de libertate deplină și orice carte citită este o putere în plus. În oraș trăiește omul specializat, la țară trăiește omul universal.*, spunea un înțelept. Avem în fața noastră dovada smereniei, modestiei, simplității, dar care în profunzime reprezintă curajul, perseverența,

talentul, echilibrul între specialistul de la oraș și universalul de la țară, care dorește a fi printre nemuritori.

Doctor-inginer, cu lucrarea “Realitatea clădirilor de patrimoniu”, dl Mihai Niculiță ne dovedește pe deplin stăruința intelectualului, deoarece aceasta presupune studii amănunțite, cunoașterea trecutului prin adevărul său, răbdare și multe alte însușiri. Ca poet - sigur, în timpul de care mai dispune, calitățile amănunțite sunt consacrate reabilitării stărilor sufletești,

trăirii momentelor decisive ale trecerii omului prin viață. Poet cu o inimă caritabilă, care nu-și încurcă semenii, considerând că Dumnezeu a lăsat loc sub Soare pentru fiecare, iar prin iubirea aproapelui demonstrează scopul vieții fiecărui trăitor și că inima nu-i pulsează în zadar.

Toate acestea mă obligă să adresez autorului mulțumiri pentru că, prin creațiile domniei sale, mă face să mă simt liberă și mai puternică. Încerc să mă refer, în continuare, la câteva aspecte care m-au impresionat și care m-au făcut să-mi reamintesc de perioada copilăriei și adolescenței mele.

Titlul - *Poză de nuntă* are o semnificație deosebită, întrucât eu mi-o imaginez ca pe o rază de lumină ce întreține legătura între generații - părinți și urmași. Este o trimitere spre *Ai noștri* care mai sunt sau nu, o dovadă de respect pentru înaintași, pentru casa părintească, pentru „odaia de curat” unde se păstra tabloul cu poza de nuntă ca pe o icoană a familiei.

Citind poezia *Săli de așteptare*, mi-am amintit de Tolstoi - simbol viu al căutării după sensul vieții și care a murit ca un vagabond într-o haltă de CFR la vârsta de 82 de ani.

“S-au îmbrâncit din spate
grabiții, așteptând
N-a protestat și a ieșit din rând.
S-au așezat la drum pe
monotona linie ferată,
Poetul, singur, stă prin sală și
asteaptă.”

Frământările de patriot, iubitor de țară și de bogățiile acesteia ni le-a cedat un strigăt de durere pentru că „bogații” se făptuiesc pe nedrept și majoritatea necăjesc prin ape-nvolburate și câmpuri nelucrate.

„M-aș duce-n lume, mult departe
Aș vrea s-aduc acasă brazii toți.
Tăiați de-afaceriști, tăiați de hoți
Pădurii risipite să îi fac dreptate.”

Poetul este îngrijorat de calitatea învățământului actual și de rostul generațiilor de „specialiști”.

„Am luat titlu după titlu
Suntem licențiați, multiplu.(...)
Computerul ne dă tot ce-ntrebăm
Efortul nostru e să butonăm.”

Și iată, în încheiere, ni se înfățișează tristă realitate, chiar cu asemănătoare cu a marelui Tolstoi.

„Bătrân să fii, împovărat de ani,
Uitat de prieteni și dușmani,(...)
Într-un adânc pe care nimeni nu-l știe
El va găsi-ntr-o zi Izvor de apă vie.”

Cu toata considerația, Prof. pensionar Maria Andronic

Prezentare de carte:

Steaua Blestemată - de Dorel Rusu

Profesorul Dorel Rusu s-a născut la Borca, dar locuiește în comuna Poiana-Teiului. De formație, este filolog. Cele două volume recent apărute sunt rodul unei munci asidue de cercetare a luptei anticomuniste din anii 1937-1976. Segmentul cercetat de profesorul Rusu este cuprins între Hangu și Crucea, iar numărul victimelor care apar în carte este de 338.

Sunt surprinse evenimentele istorice petrecute sub cele 5 dictaturi: Carol al II-lea, Ion Antonescu, Petru Groza, Gheorghe Gheorghiu-Dej și Nicolae Ceaușescu.

Convorbirile au fost purtate cu foști milițieni, ofițeri de securitate, cu un general-fost șef SIE, cu ofițeri MAPN, cu 2 membri ai meditației transcendente, cu brigadirii de pe șantierul Bumbesti –Livezeni, Salva-Vișeu, 159 de deținuți politici, cu 33 prizonieri eliberați de pe frontul de Răsărit, cu 40 membri de partid, cu 35 de activiști de partid, cu scriitori, preoți, cu foști mineri, foști sovromiști. Toți cei întrebați au oferit documente cutremurătoare despre suferințele pe care le-au trăit. Aflăm că din acest spațiu au fost decimate 47 de familii, 143 de oameni au fost în lagăre de exterminare, 50 de familii au fost persecutate.

Apar și urme de torționari, unii chiar din Borca. După cartea „Aiudul Însângerat” a lui Grigore Carază, “Steaua Blestemată” este încă o radiografie a ororilor trăite de muntenii de pe Valea Bistriței în lupta lor pentru libertate și pentru demnitate. Am aflat că este doar prima parte a unei trilogii, una din cele mai documentate și mai interesante cărți, un document monografic de o mare valoare istorică.

Așteptăm cu nerăbdare publicarea celorlalte părți ale trilogiei.

Membrii clubului de jurnalism

NOI, DESPRE NOI

Simulările

În cursul săptămânii 10-14 martie 2014, au avut loc simulările naționale pentru bacalaureat. Anul acesta elevii claselor a XI-a, au fost luați prin surprindere. Pentru ei a fost o provocare la care nu s-au așteptat. Rezultatele dau de gândit atât elevilor, cât și cadrelor didactice, însă cu această ocazie ei capătă experiență pentru proba finală.

Elevii claselor a XII-a s-au pregătit și nu prea pentru simulare. Rezultatele nu au fost foarte bune, dar încurajatoare. Profesorii încearcă să fie mai duri cu ei, doar pentru a scoate din ei ce este mai bun. În ziua sosirii rezultatelor, afară soarele strălucea cu putere, însă în sufletele elevilor se desfășura o adevărată tornadă de întrebări: de ce nu am învățat mai mult sau de ce nu am fost atent?

De acum elevii trebuie să se gândească serios la examen. Gata cu scuzele!

Furtuna Denisa și Crețu Alexandra, clasa a IX – a C

Campionatul Viorel Bondar

Interviu realizat cu profesorul Ursu Ionuț

1. A cui a fost inițiativa acestui campionat?

-A colegului meu, Andrici Cornel.

2. Personal, l-ați cunoscut pe profesorul Viorel Bondar, dacă da, ce fel de profesor era?

-Am fost elev un an de zile și l-am prins și ca director. Om cu suflet mare, îi plăcea handbalul și era dedicat sportului. Fratele său antrenează în Germania, iar sora lui este profesoară de sport, pasiune care poate fi ceva genetic.

3. Ați așteptat de mult acest campionat?

-Da, bineînțeles! Au fost 12 echipe: Iași, Harghita, Neamț, 156 de participanți în total.

4. Sunteți mulțumit de prestația echipei?

-Per total, sunt mulțumit, rezultatul nu m-a interesat atât de mult, deoarece abia de câteva luni o antrenez; avînd în vedere că anul trecut am fost la Pipirig, vă dați seama că este greu în așa puțin timp sa întemeiez o echipă. Aș putea spune că sunt nemulțumit de condițiile de la sala de sport, a început să plouă în sală, sper că se vor lua măsuri!

5. A fost o competiție corectă?

-Absolut, s-a arbitrat prin schimb.

6. V-ați așteptat la acest clasament?

-Sincer, la fete mă așteptam să ia locul I, deoarece sunt mai pregătite.

7. Ce părere aveți despre ceilalți participanți?

-Fair-play total. Echipe bune, care sunt înscrise în finale pe țară, nivelul fiind foarte ridicat.

8. Povestiți o întâmplare deosebită din timpul meciului!

-În timpul meciului dintre Tescani și Ruginoasa am văzut un duel aprig între jucători, cât și arbitrii, pot spune că dacă nu era așa multă lume se putea isca ușor o bătaie.

9. Au fost pregăți jucătorii echipei Borca?

-Da, doar că am pierdut cel mai bun jucător în primele minute ale meciului.

-Vă mulțumesc!

Denisa Ungureanu, clasa a IX – a C

Colectivul de redacție

- ◆ Bibliotecar Iolanda Lupescu
- ◆ Profesor Ecaterina Carază
- ◆ Alexandra Crețu, clasa a IX – a C
- ◆ Denisa Furtună, clasa a IX – a C
- ◆ Gabriela Gheorghiu, clasa a IX – a C
- ◆ Denisa Ungureanu, clasa a IX – a C
- ◆ Marcela Țuțuianu, clasa a XI – a C
- ◆ Desenele sunt realizate de Gabriela Gheorghiu și Marcela Țuțuianu
- ◆ Tehnoredactare: Cristian Gheorghiu, clasa a IX-a, Liceul „Gheorghe Asachi”, Piatra-Neamț